

## ๓๐

## อติมานะ

**อนติมานิ ไม่มีอติมานะ** เยอหยังจงทองไม่มี ไม่มีเยอหยัง  
 จงทองจริงๆ ที่เดียว ลูกหญิงลูกชายบางคนเยอหยังจงทอง ต่อ  
 พ่อแม่ กระแทบกระแทงเข้าเล็กน้อยละก็ใช้จุ่มกฟิด หมิ่นพ่อแม่เสียแล้ว  
 เอาแล้ว นี่ร้ายกาจถึงขนาดนี้ นี่มันหยังจงทองอย่างนี้

**ภิกษุสามเณรก็ดุจเดียวกัน** ถ้าว่ากระแทบกระแทงเข้าเล็กน้อย  
 น้อยๆ ละก็ เอาละไปละ ลีกลาเลศไปเสียบ้าง ไปเสียที่ไหนๆ  
 บ้าง นี่เอาเข้าแล้ว ถูกเข้าเล็กๆ น้อยๆ ละก็หัวคือกระด้าง ครูบา  
 อาจารย์ เกลียดนัก พ่อแม่ก็เกลียดนัก

ถ้าเป็นผู้ไม่หยังจงทอง เมื่อไม่หยังจงทองอย่างนี้แล้ว  
 เป็นที่สบายใจ อยู่กับพ่อแม่เป็นที่สบายใจ ครูบาอาจารย์ ภิกษุสาม-  
 เณร อุบาสก อุบาสิกา ในพระพุทธศาสนาเป็นผู้ไม่หยังจงทองแล้ว  
 เป็นที่สบายใจ พระพุทธศาสนาชอบใจนัก ชอบอาจหาญ ชอบ  
 ดักเตือน ไม่มีอติมานะ

ถ้ามีอติมานะเยอหยังจงทอง เป็นเช่นนั้นละก็เป็นที่ไม่  
 สบายใจ นี่เป็นคนฝ่ายเลว ฝ่ายดีก็ไม่หยังจงทองเท่านั้น ไม่มี  
 อติมานะทีเดียว